

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce J.K.**, zastoupeného *Mgr. Petrem Kuběnou, advokátem, se sídlem Plzeň, nám. Míru 1077/3*, proti **žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. února 2015, čj. 3594/15/5200-20447-711428,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím Odvolací finanční ředitelství zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 18.11.2013, čj. 818538/13/2407-24801-401400. Tímto rozhodnutím správce daně doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2010 ve výši 40.000,- Kč a současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti uhradit penále ve výši 8.000,- Kč. Správce daně na základě zjištění vyplývajících z provedené daňové kontroly vyloučil v předmětném zdaňovacím období žalobcem uplatněný nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění z reklamních služeb v celkové hodnotě 40.000,- Kč.

Žalovaný při odůvodnění vydaného rozhodnutí vycházel při posuzování otázky rozložení důkazního břemene při prokazování nároku na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění z platné právní úpravy a při aplikaci právních norem dopadajících na posuzovaný případ vycházel ze skutkového stavu zjištěného správcem daně, ze kterého vyplynulo, že v kontrolovaném období byla předmětem ekonomické činnosti žalobce ostraha objektů. Žalobce v předmětném zdaňovacím období nárokoval odpočet daně na vstupu na základě dokladu evidovaného pod č. V/7, jehož součástí byla faktura – daňový doklad od dodavatele R.M. (RM Music Production) označená číslem 1, ke které byl přiložen pokladní doklad o přijetí částky 240.000,- Kč ze dne 27.1.2010. Na předložené faktuře č. 1 byl datum vystavení datum splatnosti i datum uskutečnění zdanitelného plnění uveden shodně 27.1.2010. Předmětem plnění byla podle uvedeného textu reklama na koncertu ABBA THE SHOW podle smlouvy, konkrétně zahrnující vyvěšení loga firmy na koncertu na štítu podia, umístění loga firmy na 40 000 ks letáků, v hodnotě základu daně 200.000,- Kč a k ní příslušná DPH ve výši 40.000,- Kč. V hlavičce příjmového dokladu byl ručně psaný text obsahující údaje o příjemci hotovosti R.M., který podle ostatních údajů, přijal shora uvedenou částku od žalobce, přičemž účelem platby byla úhrada faktury č. 1. Správce daně zjistil, že údaje uvedené v hlavičce příjmového dokladu obsahují údaje rozporné s evidencí vedenou živnostenským rejstříkem a to chybný název ulice a chybné identifikační číslo. Z tohoto důvodu a také proto, že žalobce nepředložil smlouvu, na kterou odkazoval text faktury č. 1, vyslovil správce daně pochybnosti o tom, že zdanitelné plnění deklarované dokladem V/7 bylo uskutečněno v uvedeném rozsahu, že bylo uskutečněno dodavatelem R.M. a že bylo použito pro uskutečnění ekonomické činnosti žalobce v souladu s ust. § 72 a § 73 ZDPH. Správce daně z odpovědi Finančního úřadu v Tachově, který je správcem daně místně příslušným dodavatelé R.M., zjistil, že po několika opakovaných výzvách se R.M. 22.10.2012 dostavil na Finanční úřad v Tachově a do protokolu o ústním jednání potvrdil, že k uskutečnění prověřovaného zdanitelného plnění podle faktury č. 1 skutečně došlo, že fakturu vystavil a hotovost převzal. V rámci tohoto jednání však R.M. nepředložil žádné listinné důkazní prostředky prokazující uskutečnění prověřovaného plnění, nicméně předložení smluv a souvisejících dokladů svému příslušnému správci daně přislíbil předložit. Dožádaný správce daně ve spisu ověřil, že prověřované plnění nebylo v příslušném zdaňovacím období do evidence DPH zahrnuto, daň nebyla přiznána ani odvedena. Dožádaný správce daně v dodatečném sdělení uvedl, že R.M. dohodu o předložení dokladů nedodržel a v rámci telefonického rozhovoru realizovaného ze strany dožádaného správce daně sdělil, že žádné doklady nemá a nic dalšího nepředloží. Vzhledem k tomu, že zjištěné skutečnosti nevedly k odstranění pochybností o oprávněnosti uplatněného nároku na odpočet daně, správce daně přistoupil k vydání výzvy k prokázání skutečností a žalobce vyzval k podání vysvětlení nebo předložení důkazních prostředků, které by vedly k prokázání jeho tvrzení týkající se plnění deklarovaného dokladem V/7. Žalobce na výzvu reagoval podáním z 13.12.2012, v němž vysvětlil, že chybné údaje v hlavičce příjmového dokladu vznikly administrativní chybou a že smlouvu, na jejímž základě došlo k fakturaci reklamních služeb, předložit nemůže, neboť byla s R.M. uzavřena ústně. Součástí podání byly dvě přílohy a to kopie objednávek, z nichž vyplynulo, že objednatel R.M. podal objednávku na reklamní billboard a reklamní logo u společnosti EUROBILLBOARD s.r.o. a objednávku na plakátovací kampaň u společnosti RENGL s.r.o. Na základě tvrzených skutečností správce daně zjistil, že objednávka reklamního billboardu a loga předložená žalobcem obsahuje údaje

odlišné od údajů evidovaných na shodné objednávce předložené společností EUROBILBORD. Obdobné skutečnosti správce daně zjistil rovněž u dokladů, které na základě výzvy poskytla společnost RENGL. Objednávka plakátovací kampaně předložená společností RENGL v kolonce celkový počet vyvěšovaných plakátů obsahovala údaj 549 ks, naopak v objednávce předložené žalobcem bylo uváděno 2000 ks. Z fotodokumentace předložené společností RENGL správce daně zjistil, že logo žalobce se na distribuovaných letácích nevyskytovalo. V průběhu svědecké výpovědi, kterou před správcem daně poskytl R.M. dne 14.3.2013 slyšený svědek s výjimkou dvou plakátů nepředložil žádné listinné důkazy, které by měly osvědčit jeho tvrzení. Na podkladě zjištěného stavu věci správce daně po zhodnocení veškerých důkazů dospěl k závěru, že žalobce pochybnosti týkající se reklamních služeb deklarovaných na faktuře č. 1 neodstranil.

Žalovaný při posuzování rozhodnutí správce daně v mezích podaného odvolání dospěl k závěru, že žalobce své důkazní břemeno v dané věci neunesl i přes to, že pro tyto účely dostal přiměřený časový prostor a k předložení relevantních důkazních prostředků byl v průběhu daňového řízení řádným způsobem vyzván. Správce daně proto své důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti pochyb o tvrzení daňového subjektu unesl a bylo na žalobci, aby prokázal soulad předložených evidencí a dokladů při skutečnostech, neboť tím došlo ke zpětnému přinesení důkazního břemene na žalobce.

Žalovaný vycházel z výsledků provedené daňové kontroly a rovněž shledal, že žalobce své důkazní břemeno neunesl, neboť nepředložil relevantní důkazní prostředky, kterými by prokázal svá tvrzení týkající se přijatého zdanitelného plnění, za předmětné zdaňovací období. S odkazem na ust. § 72 a § 73 ZDPH se tak ztotožnil se závěry správce daně, že žalobce deklarovaný nárok na odpočet neprokázal.

II. Žaloba

Rozhodnutí žalovaného napadl včasnou žalobou žalobce, ve které rekapituloval průběh daňové kontroly prováděné žalobcem a tvrdil, že správce daně se nevypořádal s navrhovanými důkazy, neposoudil každý důkaz jednotlivě a překročil zákonem stanovené meze správního uvážení. V průběhu daňové kontroly správce daně podle žalobce nabyt pochybnosti o oprávněnosti uplatněného výdaje jako daňově účinného podle § 24 odst. 1 zák. o daních z příjmů a to u výdaje spočívajícího v poskytnutí reklamních služeb R.M., když tento na koncertu ABBA THE SHOW konaném 27.1.2010 v Plzni, poskytl reklamu spočívající ve vyvěšení loga firmy na koncertu na štítu podia a umístění loga na letácích. Žalobce v průběhu prováděné kontroly navrhoval výsledky svědků, kteří se koncertu účastnili, kteří měli dosvědčit provedení reklamy pro žalobce. Správce daně však navržené svědky nevyslechl. Navržený svědek D.M. na žádost žalobce vydal potvrzení, v němž potvrzuje zhotovení tisku plakátu a potisk reklamních předmětů s logem žalobce u příležitosti konání koncertu. Uvedené prohlášení doručil žalobce správci daně, který se k němu vyjádřil ve zprávě o daňové kontrole tak, že jej nepovažuje za adekvátní důkazní prostředek a nebude k němu ani přihlížet, neboť D.M. není účastníkem daňového řízení.

Žalobce tvrdil, že správce daně tím vyloučil část ust. § 93 odst. 1 daňového řádu, podle kterého jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Žalobce uváděl, že i přes výše uvedené pochybnosti Finanční úřad pro Plzeňský kraj – územní pracoviště v Tachově poskytovateli reklamy R.M. doměřil daň z příjmů za úhradu faktur vystavených za provedení reklamy žalobci. Žalobce tak ve svém odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vyslovil názor, že v důsledku rozhodování Finančního úřadu pro Plzeňský kraj došlo k prolomení zásady legitimního očekávání, neboť u poskytovatele reklamy meritorně příjem za provedení reklamy uznává a oproti tomu u žalobce výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů a to za provedenou reklamu zpochybní a neočekávaně neuzná.

Žalobce dále tvrdil, že žalovaný při posuzování jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru rozčlenil uváděné odvolací důvody do čtyř oblastí. Podle žalobce v jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru již namítal, že správce daně neposoudil každý důkaz jednotlivě, což vyplývá z kontroly prováděné Finančním úřadem v Tachově u R.M., kterému byla v souvislosti s prověřovanou reklamní kampaní doměřena daň z příjmů. K této odvolací výtce se žalovaný vyjádřil tak, že připustil, že poskytovateli reklamy R.M. byla Finančním úřadem v Tachově doměřena daň z příjmů a to právě za přijaté a „sporné“ plnění od žalobce. Žalovaný však dále uvádí, že mezi principy uplatnění daně z příjmů a DPH existuje řada rozdílů a jakkoliv by se v dané věci jednalo o stejná plnění, dokazování vedené ohledně nich sleduje u jednotlivých daní odlišná pravidla a tak má za to, že není možné, aby správce daně v dané věci o výše uvedené skutečnosti opíral jakékoli vlastní rozhodování.

Žalobce uváděl, že uvedeným tvrzením žalovaný potvrdil libovůli správce daně a odmítl připustit důkaz o tom, že plnění, v jehož rámci vznikl nárok na odpočet DPH, se uskutečňuje. V této souvislosti odkázal na nálezy Ústavního soudu z 18.4.2016 sp. zn. II. ÚS 664/04 z něhož plyne: *„Při výběru daní nelze vycházet pouze z fiskálního zájmu státu, cílem musí být vybrání daně ve správně stanovené výši. Jako důkazní prostředky, jimiž lze doložit skutečnosti rozhodné pro určení daňové povinnosti, a tedy i daňové náklady, mohou sloužit prakticky jakékoliv prostředky vyjma těch, které byly získány v rozporu s právními předpisy. I za situace, kdy skutečným dodavatelem byl jiný subjekt než uvedený na dokladech, je ve smyslu zák. o správě daní a poplatků nezbytné umožnit daňovému subjektu prokázat skutečné výdaje jinými prostředky. Opačným postupem správce daně i soudů, kterým nebyla respektována práva a právem chráněné zájmy daňového subjektu, došlo k porušení čl. 36 Listiny a v konečném důsledku by mohlo dojít i k zásahu do práva chráněného čl. 11 Listiny.“*

Podle žalobce v návaznosti na stanovenou zákonnou povinnost žalovaný má dbát na zachování práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů a proto žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 6.12.2006 sp. zn. IV. ÚS 48/05, podle kterého: *„Správce daně se nemůže nikterak zprostit své povinnosti jednat při správě daně v daňovém řízení v souladu se zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy, jež je zakotvena v § 2 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, současně pak při tomto chránit zájmy státu a dbát přitom na zachování práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů a ostatních osob zúčastněných na daňovém řízení. Povinnosti dbát na zachování práv a právem chráněných zájmů daňových*

subjektů pak odpovídá mimo jiné možnost zdanit jen tu část finančního zisku, jež bere na zřetel výdaje na zajištění příjmů. Při realizaci práva státu na vybírání daní je potřeba toto respektovat, neboli nelze opomíjet nutnost vybírat daň ve výši správně stanovené, jelikož sledování zájmu státu na vybírání daně nelze vnímat jako princip jakkoliv přednostní či řídící.

Současně žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 2.10.2002 sp. zn. II. ÚS 438/2001, podle kterého: *Výklad zákona je třeba provádět i v kontextu různých společenských zájmů, je nutno v něm hledat cíl, proč takový zákon a v takovém znění společnost přijala. Jestliže zákon o daních z příjmů umožňuje odečíst si od získaných příjmů z podnikání výdaje, tedy dovoluje zdanit pouze tu část finančního zisku, která výdaj na zajištění příjmu bere na zřetel, činí tak zjevně proto, aby podpořil podnikání, aby docházelo k obnovování techniky, hmotného investičního majetku a dosahovalo se rozvoje podnikání.*

Žalobce tvrdil, že žalovaný se žalobou napadeným rozhodnutím řádně nevypořádal s tvrzením žalobce a navrhovanými důkazy, neposoudil každý důkaz jednotlivě a též překročil zákonem stanovené meze správního uvážení.

Na základě uvedených skutečností navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný uváděl, že, žalobce napadá domnělou nezákonnost rozhodnutí o odvolání, kterou dovozuje z procesních pochybení správce daně a žalovaného, kteří se dle jeho názoru řádně nevypořádali s tvrzeními žalobce a jím navrhovanými důkazy, neposoudili každý důkaz jednotlivě a překročili zákonem stanovené meze správního uvážení.

Žalovaný upozornil, že pro nyní projednávanou věc není relevantní, že správce daně nabyl pochybností o oprávněnosti uplatněného výdaje jako daňově účinného dle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), jak pod bodem III. žaloby uvádí žalobce. V nyní probíhajícím řízení je přezkoumáváno rozhodnutí, jímž byl potvrzen dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty, a v tomto smyslu byla předmětem pochybností správce daně oprávněnost nároku na odpočet daně dle ust. § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, u deklarovaného plnění přijatého od dodavatele R.M. Důvodnost pochybností správce daně je jednoznačně podložena skutečnostmi vymezenými výzvou č. j. 162457/12/155931401029 ze dne 28. 11. 2012. První žalobní námitkou žalobce napadá porušení ust. § 93 odst. 1 daňového řádu a uvádí výčet svědků, jejichž svědeckou výpověď navrhoval jako důkazní prostředek, jehož provedení správce daně odmítl. K této námitce žalovaný uvádí, že dle ust. § 92 odst. 1 daňového řádu vede dokazování v daňovém řízení správce daně, který určuje, které důkazní prostředky provede, a případně jakým způsobem, přičemž je vázán zejména zásadou volného hodnocení důkazů, a dále zásadou materiální pravdy a zásadou hospodárnosti řízení. Správce daně musí postupovat tak, aby byly skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně zjištěny co nejúplněji, není však povinen provést všechny důkazní prostředky navržené daňovým subjektem. Dospěje-li k

závěru, že navrhovaný důkazní prostředek není způsobilý objasnit skutečnosti, o jejichž prokázání se jedná, nemusí jej provádět, se svojí úvahou je však povinen daňový subjekt seznámit a řádně ji odůvodnit. Správce daně tedy postupně posuzuje, které z navrhovaných důkazních prostředků mohou být relevantním zdrojem informací ve vztahu k předmětu dokazování a podle povahy toho kterého důkazního prostředku přistoupí k jeho provedení a poté zhodnotí, zda jej lze osvědčit jako důkaz o prokazovaných skutečnostech. Ve vztahu k uvedeným svědeckým výsledkům správce daně nedopěl k závěru, že by jimi mohly být prokázány tvrzené skutečnosti, a to z důvodu rozporu mezi předmětem dokazování, plněním deklarovaným na faktuře č. 1, kterým bylo vyvěšení loga žalobce na koncertu na štítu pódia a umístění tohoto loga na letácích a předloženými písemnými prohlášeními navrhovaných svědků, kteří se shodně vyjadřovali k provedení zvukové reklamy na koncertě. Žalovaný trval na tom, že předestřená úvaha odpovídá požadavkům formální logiky a splňuje nároky na řádné vypořádání se s navrhovaným důkazním prostředkem. Žalobce zde rovněž zpochybnil odůvodnění nepřijetí čestného prohlášení pana D.M. Žalovaný uznal, že odůvodnění správce daně dle zprávy o daňové kontrole není zcela jednoznačné, avšak ve spojení s bodem [50] rozhodnutí o odvolání je tato dílčí nejasnost odstraněna. Důvodem nepřijetí předmětného důkazního prostředku byla skutečnost, že pan M. zde potvrdil provedení jiných služeb, než těch, které byly předmětem dokazování, neboť tyto měl dle příslušného daňového dokladu poskytnout pan R.M. Je tedy zjevné, že provedení uvedeného důkazního prostředku bylo nadbytečné, neboť i případné potvrzení dodání jiných služeb jiným dodavatelem by bylo pro dané daňové řízení irrelevantní. Následně žalobce namítal prolomení zásady legitimního očekávání z toho důvodu, že za plnění, z něž nebyl žalobci přiznán nárok na odpočet, protože neprokázal naplnění ust. § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty, byla deklarovanému dodavateli zároveň doměřena daň z příjmu za úhradu faktur vystavených za provedení reklamy žalobci. Žalobce má za to, že toto jednání správce daně vykazuje znaky libovůle. Znovu poukazuje na to, že tato skutečnost nebyla připuštěna jako důkaz o předmětném plnění, a dovolává se nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2006 ve věci sp. zn. II. ÚS 664/04. Tuto námitku hodnotí žalovaný jako zcela nedůvodnou, a to s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013 ve věci sp. zn. 9 Afs 34/2012, kde tento soud uvedl že *„závěr o neprokázání realizace dodávky v řízení vedeném u odběratele tak nevylučuje, že na základě důkazní situace v řízení s dodavatelem bude realizace téže dodávky prokázána. Obecně je možno konstatovat, že neunese-li jeden subjekt ve svém řízení důkazní břemeno, které jej tíží, a neprokáže tak konkrétní skutečnost, nelze vyloučit, aby v samostatném řízení vůči jiném u subjektu tatáž skutečnost prokázána byla (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2007, č.j. 8 Afs 105 /2005 -59).“* Žalobce se dále ve vztahu k zákonné povinnosti správce daně dbát na zachování práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů dovolává nálezu Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2006 ve věci sp. zn. IV. ÚS 48/05 a nálezu tohoto soudu ze dne 2. 10. 2002 ve věci sp. zn. II. ÚS 438/2001. Žalovaný konstatuje, že zásada přiměřenosti je zakotvena ust. § 5 odst. 3 daňového řádu. Jedná se o jednu ze základních zásad, jimiž je ovládáno daňové řízení a jako taková nevymezuje vlastní pravidla postupu správce daně, nýbrž představuje závazné výkladové pravidlo interpretace a aplikace jednotlivých ustanovení daňového řádu a na věc dopadajících hmotněprávních předpisů. V daném případě namítl žalobce porušení této zásady jen v obecné rovině, bez upřesnění, kterého porušení ustanovení se měl správce daně svým postupem dopustit, a bez bližšího odůvodnění odkázal na nálezy Ústavního soudu, které se vztahují k problematice výkladu ust. § 24 zákona o daních z příjmů. Toto ustanovení nebylo v daném

případě vůbec aplikováno a daňová účinnost nákladů nebyla zkoumána, neboť předmětem daňové kontroly a daňového řízení byla daň z přidané hodnoty. Odkazy na uvedené nálezy tak Odvolací finanční ředitelství hodnotí jako zcela nepřipadné. Protože tato žalobní námitka, tak jak byla formulována, neumožňuje konkrétnější reakci, Odvolací finanční ředitelství zcela obecně sděluje, že správce daně i žalovaný při vedení daňového řízení postupovali v souladu se zákonem, s důrazem na zachování všech zásad řízení, a to včetně zásady zakotvené ust. § 5 odst. 3 daňového řádu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 soudního řádu správního žaloba musí obsahovat vymezení žalobních bodů, které musí být natolik konkrétní, aby bylo zřejmé, jakých nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči žalobci v procesu vydání napadených rozhodnutí či přímo rozhodnutími samotnými dopustit a jaká ustanovení právních předpisů měl správní orgán dle názoru žalobce v souvislosti s vytýkanými pochybeními v jeho neprospěch porušit. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS).

V přezkoumávaném případě předmětem řízení bylo doměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období čtvrtého čtvrtletí roku 2010 žalobci. V probíhajícím řízení správce daně vyloučil žalobcem uplatněný nárok na odpočet této daně u přijatých zdanitelných plnění z reklamních služeb v celkové hodnotě 40.000 Kč. Problematika nároku na odpočet daně a podmínky pro jeho uplatnění je upravena ustanovení § 72 ZDPH, podle které plátce daně má nárok na odpočet daně v případě, kdy přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické účinnosti. Ve smyslu § 72 odst. 2 ZDPH nárok na odpočet daně vznikl v okamžiku, kdy vznikla povinnost přiznat daň na výstupu. Podmínky, které plátce daně je povinen splnit pro uplatnění nároku na odpočet daně, vyplývají z ustanovení § 73 odst. 1 ZDPH, podle které plátce prokazuje nárok na odpočet daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem.

V rámci uplatněných žalobních výtek žalobce rekapituloval výsledky daňové kontroly, kterou správce daně u žalobce prováděl u daně z příjmu fyzických osob a poukazoval na závěry správce daně, podle kterých žalobci nebyly jím uplatněné výdaje uznány jako výdaje vynaložené na dosažení zajištění a udržení příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Žalobní tvrzení v tomto směru soud vyhodnotil jako nedůvodné, neboť ve shodě s předmětem řízení před správcem daně a žalovaným v souzené věci byla řešena otázka nároku na odpočet dani z přidané hodnoty a žalobcem zmiňovaná ustanovení zákona o daních z příjmů správce daně ani žalovaný neaplikovaly.

Při posuzování výhrady žalobce na postup správce daně, který byl označen za projev libovůle správního orgánu, soud konstatuje, že z příslušných ustanovení zákona o daních z příjmů č. 586/1992 Sb. vyplývají konkrétní podmínky, za kterých se příjem dosažený daňovým subjektem stává předmětem daně z příjmů, podmínky, za kterých se konkrétní vynaložení příjem stává takzvaně daňově uznatelným a je způsobilý snížit základ daně z příjmu, i podmínky plynoucí ze zákona o dani z přidané hodnoty č. 280/2009 Sb., za kterých lze úspěšně uplatnit nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Žalobce přitom neuplatnil žádná tvrzení, kterými by ve shodě se stavem věci vyplývajícím z daňového řízení mělo dojít k nesprávné aplikaci zákona o dani z přidané hodnoty v rámci posuzování podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH. Soud při přezkumu zákonnosti rozhodnutí správního orgánu je přitom vázán uplatněnými žalobními body a pouze v jejich mezích přezkouvává zákonnost napadeného rozhodnutí a nemůže sám nezákonnost dohledávat. Tvrzení žalobce o libovůli správce daně proto soud vyhodnotil jako nedůvodné. Podpůrná argumentace žalobce, který se dovolával rozhodovací praxe Ústavního soudu, nebyla rovněž shledána důvodnou, neboť prezentované nálezy se dotýkají problematiky daně z příjmů a obsahují právní názory na způsob výkladu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

K tvrzení žalobce, že žalovaný se řádně nevypořádal s navrhovanými důkazy a neposoudil každý důkaz jednotlivě, soud ve stejné obecné rovině odkazuje na výše prezentované odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které se ve skutkové i právní rovině projednávanou problematikou zodpovědně a podrobně zabývá. Soud rovněž neshledal, že by ve vztahu k předmětu řízení správce daně, či žalovaný aplikovaly správní uvážení. Žalobní tvrzení v tomto rozsahu uplatněná soud neshledal důvodnými.

Ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalovanému, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, náhradu nákladů řízení nepřiznává, neboť náhradu nákladů neuplatnil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. dubna 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková